

[Lars Emil Johanson.]

samarbejde, at vi, altså grønlænderne, gør os i stand til selv at styre udviklingen i Grønland, først og fremmest ved at styrke vore egne politiske instanser, nemlig Grønlands landsråd og de grønlandske kommunalbestyrelser.

Vi, der varmt går ind for en grønlandsk hjemmestyreordning med den deraf følgende større aktivisering af os grønlændere i beslutningsprocesserne, er udmærket godt klar over, at det ikke er nogen let sag for et lille folk som vort at sætte sig i stand til selv at styre og administrere sin egen udvikling. Men givet er det, at skal vort grønlandske folk bevare sin identitet, bliver det nødvendigt, at hver enkelt af os holder sig sine specielle vilkår for øje i det grønlandsk-danske og for den sags skyld også i det nordatlantiske samarbejde.

Disse synspunkter kæmper vi unge grønlandske politikere for, ikke fordi vi er fanatiske nationalister, heller ikke fordi vi er isolationister, men ganske enkelt fordi det er det eneste naturlige og det bedste værn mod fremmedskabte og fremmedgørende systemer.

Når vi taler på den langt overvejende del af den fast bosiddende grønlandske befolknings vegne, må vi gøre os det klart, at fremtiden for grønlændernes vedkommende ikke ligger i Bruxelles eller noget andet sted sydpå, men at fremtiden for den brede grønlandske befolkning først og fremmest ligger i Grønland. Fremtidens løsnin-ger af landets problemer må blive til i Grønland, udformes og føres ud i livet af landets egen befolkning.

I den forbindelse er det nærliggende at påpege, at vore muligheder for at overtage de funktioner, som i dag bestrides af herfra udsendt arbejdskraft, først og fremmest ligger i spørgsmålet om uddannelse af grønlandsk arbejdskraft.

På den baggrund er det med megen skepsis, jeg har konstateret, at et af de områder, regeringen vil tage sine besparelser fra, for Grønlands vedkommende drejer sig om bevillinger, der har noget med uddannelse at gøre, nemlig personaleuddannelse iden for den kgl. grønlandske handel og uddannelse i øvrigt under ministeriet for Grønland. Selv om det nok må siges, at vi i Grønland rammes forholdsvis mildt af regeringens bespa-

relsesforslag, i hvert fald i denne omgang, må det understreges, at enhver form for uddannelse er af så vital betydning for det grønlandske samfund især, at besparelser på dette område så vidt muligt bør undgås, idet en sådan handling betyder, at man derved forringer den grønlandske befolknings muligheder for at overtage de funktioner, som vi i dag må bruge den dyre udsendte arbejdskraft til. Derfor må det understreges, at besparelser på uddannelsessektoren i Grønland ikke tjener noget som helst formål, hverken set ud fra en almindelig samfundspolitisk betragtning eller set ud fra et økonomisk synspunkt.

Men da jeg går ud fra, at der vil blive lejlighed til at drøfte, hvor besparelserne skal tages fra, i Grønlandsrådet, vil jeg i denne forbindelse nøjes med at gøre denne bemærkning.

Jeg er overordentlig glad for at konstatere, at der ingen steder i finanslovsforslaget står opført en indtægtspost for den danske stat, der skulle opstå ved salg af Grønland. Det gør os nemlig utrygge at høre rygter om, at nogen i dette land kan have tilbøjeligheder til at opfatte vort land og vort folk som en art salgsvare, der kan udbydes til den, der byder højest. Men jeg er af den faste overbevisning, at sådanne rygter ikke har noget alvorligt på sig som så meget andet af det, der bliver sagt af visse kredse, idet den officielle danske Grønlandspolitik stadig væk karakteriseres af aldeles stor forståelse og imødekommenhed for de grønlandske ønsker, sådan som vi igen har fået det fastslået ved statsministerens åbningstale for en uge siden. Selv om vi på ingen måde bygger vor politik på Grønlands totale løsrivelse fra det danske rige, må vi imidlertid erkende, at udviklingen peger i retning af, at båndene mellem Danmark og Grønland gøres løsere med tiden, sådan at forstå, at den grønlandske befolkning i fremtiden vil være mere direkte impliceret i den politiske styring af landet, end tilfældet i dag er.

Med andre ord må den politiske målsætning for Grønland gå ud på et politisk mere uafhængigt Grønland. Dette må være det naturlige skridt at tage efter grundlovsændringen i 1953.

Jeg anser det som noget meget væsentligt, at der i selve Grønland skabes tilstrækkelige muligheder for skolegang og uddan-